

Wervelwind Taylor Hawkins

‘Foo Fighters is niet echt een praatband’

De rol van Taylor Hawkins lijkt binnen de Foo Fighters steeds groter te worden. Op het nieuwe album *Concrete And Gold* stapt hij zelfs als leadzanger naar voren. ‘Maar ik moest wel mijn plek voor één song afstaan aan een andere drummer. En nee, dat was niet Dave Grohl.’ Wie het wel is, lees je in dit interview met de energieke drummer uit Los Angeles.

tekst Jean-Paul Heck

Taylor Hawkins is een workaholic. Althans, dat zegt hij zelf. ‘Dave Grohl en ik hebben dezelfde energie. Mensen om ons heen worden er wel eens gek van, maar het is niet anders.’ Dat de Foo Fighters met een nieuw album uitkomen, vindt hij allang prima. ‘Dan kunnen we weer lekker spelen en de wereld rondreizen.’ Met het nieuwe album *Concrete And Gold* komt er een droom van Hawkins en Grohl uit. ‘Dit is de plaat die wij al jarenlang wilden maken, maar nooit aandurfden. Nu is het eindelijk zo ver.’

Concrete And Gold is eindelijk weer eens een verrassende Foo Fighters-plaat; of mag ik dat niet zeggen?

‘Bij elke album dat we de laatste jaren hebben gemaakt, kwamen we op een bepaald punt uit. Zullen we gaan experimenteren of toch gewoon die Foo Fighters-plaat maken die iedereen van ons verwacht? Telkens weer deden we hetzelfde en maakten wij die traditionele rockplaat. Maar na *Sonic Highways* wisten we het al zeker. We zouden dit keer *all the way* gaan. De vraag is alleen hoe. We zijn niet echt een praatband. Ja, slap lullen kunnen we heel goed, maar we zijn geen band die vergaderingen inlast om de nieuwe richting te bepalen. Eigenlijk waren het een paar nieuwe liedjes van Dave die de verandering

inleidden. Hij kwam aan met titelsong *Concrete And Gold*, dat een duidelijke Pink Floyd-vibe heeft. Daarnaast had hij *T-Shirt*, een soort van openingshymne die Queen zo op *A Night At The Opera* had kunnen zetten. Eigenlijk werden die twee nummers bepalend voor de veelzijdigheid.’

Dat jullie kozen voor producer Greg Kurstin lijkt verrassend, maar met bovenstaande wetenschap eigenlijk weer helemaal niet. Josh Freese vertelde mij ooit dat Kurstin een enorme fan was van Queen en Roger Taylor.

‘Klopt ja. Haha, dat is grappig. Josh vertelde dat Greg hem tijdens de opnamen van die Devo-plaat (*Don’t Shoot I’m A Man*; red.) continu kale drumpartijen van Roger Taylor liet horen. Hij houdt van experiment en dat tot in het extreme. Zo wilde Greg dat ik op meerdere drumstellen de songs zou uitproberen. Hij had een studioruimte gehuurd met de oppervlakte van een basketbalveld. Verdeeld over die vloer stonden pakweg tien verschillende drumstellen opgesteld, die allemaal voor een andere muzikasoort gebruikt konden worden. Een punkset, een John Bonham-set, een volstrekt verrotte set... Eigenlijk elk drumgeluid dat er bestaat, maar dan samengepakt op één vloer. Echt, bizar! Zo *seventies*, maar wel heerlijk. Dave en ik werden helemaal gek. Hij had echt de meeste

exotische drumkits bij elkaar verzameld die er in heel Los Angeles en omstreken te vinden waren. Ik voelde mij even Roger Taylor.’

Daar kun je bij jou niet omheen, hè; die immer durende liefde voor Queen en Roger Taylor... ‘Het grappige is dat zowel Dave als ik opgroeiden met de Queen-albums *News Of The World* en *Jazz*; overigens pas vijf jaar nadat ze waren uitgekomen. In de binnenhoes van *Jazz* zie je de vier bandleiden van Queen in hun eigen studio in Montreux liggen en zitten. Daar zijn ze omringd door talloze instrumenten, waaronder een paar drumstellen. Dat vond ik als kind al magisch. Een band met een enorme eigen studio waarin ze naar hartenlust konden experimenteren. Omdat we allebei eigenlijk drummers zijn, vonden we vooral die enorme

GRETSCH

Ludwig drumkits van Roger Taylor geweldig. Bij Queen kende de muzikale expressie geen grenzen; dat wilden wij nu ook bereiken.’

Toch bleef het een gok...

‘Dat vond ik in eerste instantie ook, maar Dave was er zo zeker van dat hij dit ook kon. Daarnaast is Greg een multi-instrumentalist. Naast dat hij fantastisch piano en gitaar kan spelen, is hij ook nog eens een meer dan verdienstelijke drummer. Verschrikkelijk gewoon. Maar Dave had een simpele visie: Greg heeft nooit eerder een rockplaat geproduceerd, dus is hij de goede man. Wij hebben nog nooit met een echte popproducer gewerkt, maar Dave wist uit ervaring dat zo iets heel goed kan werken. Zo maakte Nirvana destijds *Nevermind* met Butch Vig, die ook veel meer een pop-inslag had. Dat werkte dus

‘Ik ben een vinylvreter, en zeker met al die re-releases duik ik graag in de drumhistorie’

goed. Het is natuurlijk ook een misvatting dat Nirvana die plaat in wat vrije uurtjes heeft opgenomen. Alles klopt aan *Nevermind*. De dynamiek, de songs en vooral de sound. Het drumgeluid van Dave is op dat album waanzinnig. Butch vertelde mij ooit dat hij er een paar weken mee bezig is geweest om dat geluid zo neer te zetten.’

We hadden het al over Queen. Maar de diversiteit van de seventies hoor je overal het album: Queen dus, maar ook Bowie.

T-Rex, Todd Rundgren, Iggy Pop, Jethro Tull...

‘Even ophouden, nu. Todd Rundgren en Jethro Tull zijn mijn favoriete achterdeur-artiesten. Als een gesprek echt stukt, haal ik altijd *Aqualung* van Tull en *Something/Anything?* van Rundgren tevoorschijn. Dan wordt het stil en kijkt iedereen mij vol bewondering of afgrijzen aan... *Concrete And Gold* is een combinatie van alle dingen die we ooit hebben gedaan, maar dan samengeperst op één plaat. Het belangrijkste was dynamiek. Het hoefde niet vijftig minuten >>

‘McCartney denkt niet als een drummer en speelt ook geen fills op de plekken waar dat zogenaamd hoort’

lang als een volbloed Foo Fighters-plaat te klinken. Ik had daarbij het Queen-album *Sheer Heart Attack* als voorbeeld. Op die plaat klinkt elke Queen-song anders. Alsof het telkens in een andere studio of andere tijdsgeest is opgenomen. Dat vind ik uniek. The Beatles konden dat ook, net als ELO.’

Veel grote bands brengen haast geruisloos nieuwe platen uit. Alsof het grote publiek er niet meer om maakt.

‘Dat is ook de reden waarom wij van het geijkte pad zijn afgeweken. We hoeven niet meer die zogenaamde ‘hitplaat’ te produceren. Dit werkstuk valt niet in dezelfde categorie als *The Colour And The Shape* met al die knallende hitsongs. Maar één ding weet ik zeker: de fans zullen over pakweg twintig jaar niet zeggen dat *Concrete And Gold* zomaar weer een doorsnee Foo Fighters-plaat was. Natuurlijk zou het zomaar kunnen dat ook deze plaat verloren gaat tussen het geweld dat de nieuwe millennium-acts teweeg brengen. Daar is commercieel geen kruut tegenop gewassen. Kijk, mijn kleine microkosmos van mijn vrouw, vrienden en familie vinden de nieuwe songs geweldig, en dat is voor mij al een hele overwinning.’

Jij kent als drummer geen remmingen. De drumpartijen op Concrete And Gold lijken echter avontuurlijker dan ooit; minder press and play en meer oog voor detail

‘Dat was ook de bedoeling. Ik ben een

vinylvreter, en zeker met al die re-releases duik ik graag in de drumhistorie. Mijn fetisj voor Queen is duidelijk. *The Game* was het eerste album dat ik kocht en door de live versie van *Keep Yourself Alive* ging ik drummen. Die liefde is nooit weggegaan. Maar ik herontdekte onlangs weer de plaat *Emotions In Motion* van Billy Squier. Daarop speelt Bobby Chouinard, die in 1997 overleed. Dat is nu typisch zo’n vergeten drummer die fantastisch kon spelen. Zowel live als in de studio. Ik vond hem echt de reïncarnatie van John Bonham. In mijn eigen band Coattail Riders ben ik helemaal ongeremd, en Greg is een groot fan van de twee platen die ik daarmee heb gemaakt. Waarschijnlijk is het nodige doorgedruppeld naar de Foo Fighters. Dave is daar ook heel open in. Onze gezamenlijke invloeden zijn de jaren-zeventighardrock en de new wave uit de jaren tachtig. De opbouw

Slagwerkkrant.nl/swkplus

- Foo Fighter's spelen live *Run* van *Concrete And Gold*
- Taylor Hawkins: drums opnemen in Foo Fighters Studio 606 (2017)
- The Coattail Riders spelen live *Not Bad Luck* (2012)
- The Birds Of Satan spelen live *Thank You For The Line* (2014)
- Taylor Hawkins zingt live Foo Fighter's *Cold Day In The Sun* (Grohl drumt)

- + • archiefartikel met duo-interview Hawkins en Grohl uit 2006 (SWK 133)
- archiefartikel uit 2011 (SWK 163)

van vocalen en samenzang is weer echt iets wat groepen als Queen, The Eagles, The Band en Roxy Music perfect deden. Greg en Dave zijn daar heel nadrukkelijk mee aan de slag gegaan op deze plaat. Mede daardoor kregen de songs een soort van vintage-feel.’

Jij drumt niet alle songs op het nieuwe album. Voor de song Sunday Rain – die jij zingt – moest je je drumkruk afstaan aan niemand minder dan Paul McCartney.

‘Ja, maar die man drumt dus geweldig! Dat deed hij al eerder op het Wings-album *Band On The Run* en op een aantal van zijn solo-platen. Daarnaast heeft hij meerdere Beatles-songs destijds voorzien van drumpartijen. Luister eens naar *Back In The U.S.S.R.*; dat is ’m ook. McCartney denkt niet als een drummer en speelt ook geen fills op de plekken waar dat zogenaamd hoort, maar zijn stijl is zo muzikaal, zo meeslepend... Een beetje hetzelfde als bij Stevie Wonder; die heeft dat ook.’

Tot slot: de cd The Birds Of Satan, dat andere nevenproject van jou uit 2014, is een plaat die hier nauwelijks aandacht kreeg. Onbegrijpelijk wat jouw drumwerk daarop is bijzonder smaakvol.

‘Haha, dat je dat kent! Tja, de songs staan wel op Spotify, maar er was gewoon te weinig om promotie te doen. Het is een beetje een mengeling van jaren zeventig glamrock, spacerock en hardrock. Ik ben er erg trots op. Je hoort mijn drumleven in een notendop, zeg maar.’ ■

Concrete And Gold van Foo Fighters is nu uit. Check de cursus Spelen voor een aantal transcripties door Mark Eeftens. Foo Fighters komt in 2018 naar Nederland voor concerten.’

